

- [Πολιτική](#)
- [Ελλάδα](#)
- [Οικονομία](#)
- [Τέχνες](#)
- [Κόσμος](#)
- [Αθλητισμός](#)
- [Επιστήμη-Τεχνολογία](#)
- [Media](#)

[Επιστροφή](#)

Έντυπη Έκδοση
Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, Κυριακή 19 Ιουνίου 2011

Αν κάποιος πρέπει να πληρώσει είναι οι τράπεζες κι οι μέτοχοί τους

Του LAURENT CORDONNIER Οικονομολόγος

Τυχαίνει καμιά φορά να χρησιμοποιούμε τον γενικό όρο «υπεύθυνοι» για να υποδηλώσουμε την ηγεσία των μεγάλων διεθνών οικονομικών θεσμών, τους ηγέτες που έχουν εκλεγεί δημοκρατικά από το λαό, αλλά επίσης και τους συμβούλους τους που διαθέτουν μεγάλη επιρροή ή τους γνωστούς ακαδημαϊκούς που αποτελούν την κουστωδία τους...

Εάν οι λέξεις εξακολουθούν να έχουν κάποιο νόημα, θα έπρεπε να έχουμε μερικές φορές τη δυνατότητα να θέσουμε αυτούς τους «υπεύθυνους» ενώπιον των «ευθυνών» τους. Με λίγα λόγια, να τους αναγκάσουμε -αργά ή γρήγορα- να λογοδοτήσουν για τις συνέπειες των πράξεών τους. Οχι για να τους αποθεώσουμε ή για να τους λιντσάρουμε έπειτα από λίγο καιρό, αλλά, απλούστατα, για να τους αναγκάσουμε να διαπιστώσουν εκ των υστέρων τις αποκλίσεις ανάμεσα στα σχέδιά τους και στα επιτεύγματά τους. Στην πραγματικότητα, οι Ευρωπαίοι «υπεύθυνοι» και οι εμπειρογνώμονες του ΔΝΤ που ισχυρίζονται αυτή τη στιγμή ότι αναζητούν μια λύση για το πρόβλημα του ελληνικού χρέους είναι άραγε (ή θα είναι) «υπεύθυνοι» για κάτι, έστω και για το παραμικρό;

Για να είμαστε σίγουροι, πολύ θα θέλαμε να τους αναγκάσουμε να υπογράψουν μια επιστολή προθέσεων, στην οποία θα μας εξηγούν με ποιο τρόπο τα μέτρα που ετοιμάζονται να υλοποιήσουν (επιπλέον χρηματοδότηση της Ελλάδας η οποία θα μπορούσε να φτάσει τα 60 δισ. ευρώ, ιδιωτικοποιήσεις ύψους 50 δισ. ευρώ, ακόμα ένα σχέδιο λιτότητας που θα προστεθεί στα άπειρα προηγούμενα, αλήθεια έχουμε χάσει πια τον λογαριασμό) θα επιτρέψουν μέχρι το 2013 να καταστεί υποφερτό το τεράστιο βάρος του ελληνικού δημόσιου χρέους. Σε αυτή τη χρονολογημένη και υπογεγραμμένη επιστολή προθέσεων θα περιγράφονται με ακρίβεια οι στόχοι που επιδιώκονται με την λήψη των παραπάνω μέτρων. Έτσι, έπειτα από μία διετία, θα τη βγάλουμε από το συρτάρι μας για να κρίνουμε τα αποτελέσματά της. Αν σκεφτείτε δε κανείς ότι οι «υπεύθυνοι» συνηθίζουν να χειρίζονται τις δημόσιες υποθέσεις καταφεύγοντας σε αριθμητικούς στόχους και σε δείκτες, παρόμοιο εγχείρημα δεν πρέπει να τους ξενίζει.

Εάν ο στόχος είναι να γίνει διαχειρίσιμο το ελληνικό χρέος έπειτα από μία διετία, δηλαδή να ανακτήσει το ελληνικό κράτος τη δυνατότητα να εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του απέναντι στους δανειστές του χωρίς αυτό να συνεπάγεται το στραγγαλισμό του ελληνικού λαού (ορίστε, είμαστε ρεαλιστές, δεν ζητάμε να τον ουρανό με τ' άστρα!), πρέπει να είμαστε σαφείς: Πού βρίσκεται άραγε το όριο ανάμεσα στο ανεκτό και στο δυσβάστακτο;

Ας ξεκινήσουμε από την εξής αρχή: Εάν ένας λαός ή ένα έθνος οφείλει να πληρώνει κάθε χρόνο στους δανειστές του ποσά τα οποία υπερβαίνουν το 5%-6% του ετήσιου ΑΕΠ του (δηλαδή εάν αυτά τα ποσά που θα καταβάλλει υπερβαίνουν τα επίπεδα της οικονομικής ανάπτυξης και του πληθωρισμού που θεωρούνται εύλογα και πιθανά σε μακροπρόθεσμο επίπεδο), τότε θα οδηγούνταν σε μια ατέρμονα διαδικασία εκπτώχευσης. Ας κάνουμε λοιπόν μαζί τους υπολογισμούς. Το χρέος του ελληνικού κράτους είναι αυτή τη στιγμή μιάμιση φορά υψηλότερο από το ΑΕΠ της χώρας (ίσως δε κι ακόμα μεγαλύτερο). Για να παραμείνει το φορτίο που καλούνται να επωμιστούν οι εργαζόμενοι και οι υπόλοιποι δημιουργοί του εθνικού πλούτου χαμηλότερο από το 6% του ΑΕΠ, θα έπρεπε το επιτόκιο με το οποίο εξυμνηρείται αυτό το χρέος να περιοριστεί στο 4% (1). Συνεπώς, ο στόχος του σχεδίου διάσωσης που έχουν εκπονήσει οι ευρωπαίοι «υπεύθυνοι» θα έπρεπε να συνίσταται στην επιστροφή σε αυτό το επίπεδο μέχρι το 2013 του επιτοκίου που ζητούν οι δανειστές της Ελλάδας. Μάλιστα η επιστροφή πρέπει να αποκτήσει μόνιμο χαρακτήρα. Με λίγα λόγια, θα πρόκειται για ένα επιτόκιο που θα βρίσκεται στα ίδια επίπεδα που ίσχυαν για τη χώρα πριν από ξέσπασμα της οικονομικής και της χρηματοοικονομικής κρίσης και το οποίο ουσιαστικά αντιστοιχεί στα επιτόκια με τα οποία δανείζονται σήμερα η Γερμανία και η Γαλλία!

Αν οι «υπεύθυνοι» οι οποίοι αγωνιούν για την τύχη της Ελλάδας -ή μάλλον για την τύχη των δανειστών της- δεν έχουν καμία όρεξη να υπογράψουν μια τέτοιου είδους επιστολή που θα τους δέσμευε (και δεν θα μας ήταν διόλου δύσκολο να κατανοήσουμε τους δισταγμούς τους), αυτό θα ισοδυναμούσε με την ομολογία ότι για το ελληνικό κράτος υπάρχει μονάχα μια λύση: να προχωρήσει, αργά ή γρήγορα, σε μια στάση πληρωμών, τουλάχιστον μερική.

Συνεπώς, το μοναδικό πραγματικό ερώτημα είναι ποιος θα πληρώσει την -εύκολα προβλέψιμη- στάση πληρωμών της Ελλάδας. Όσο περισσότερο οι ευρωπαϊκές χώρες θα σπεύδουν σε βοήθεια της Ελλάδας κατέχοντας ένα ολοένα μεγαλύτερο μερίδιο του χρέους της, τόσο θα ανακουφίζουν τα διάφορα χρηματοοικονομικά ιδρύματα (τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρίες, αμοιβαία κεφάλαια, ιδιωτικά συνταξιοδοτικά ταμεία...) από τις θέσεις που είχαν λάβει στο ελληνικό χρέος. Συνεπώς, σε τελική ανάλυση, όλα συνοψίζονται στο εξής δίλημμα: Ποιος πρέπει να είναι ο χαμένος σε αυτήν την υπόθεση; Οι ευρωπαίοι φορολογούμενοι ή οι μέτοχοι των τραπεζών;

Η ηθική απαιτεί να χάσουν οι τράπεζες κι οι διάφοροι άλλοι χρηματοοικονομικοί θεσμοί (και, σε τελική ανάλυση, οι μέτοχοί τους). Και γιατί αυτό; Γιατί κανένας δεν τους έβαλε το περιστρόφο στον κρόταφο για να τους υποχρεώσει να αγοράσουν τους τίτλους του ελληνικού χρέους. Εάν οι χρηματοοικονομικοί οργανισμοί προέβησαν στην απόκτηση των τίτλων, το έκαναν επειδή εκείνη την εποχή θεωρούσαν ότι το επιτόκιο που πρότεινε η Ελλάδα κάλυπτε (και με το παραπάνω) τον κίνδυνο στάσης πληρωμών, όπως τουλάχιστον τον αξιολογούσαν εκείνη τη στιγμή. Κάθε δάνειο επιβαρύνεται με μια ανταμοιβή του ρίσκου που αναλαμβάνει ο δανειστής, ακριβώς επειδή όντως υπάρχει ο κίνδυνος της μη εξυπηρέτησης του χρέους! Συνεπώς -και χωρίς να υπερβάλλουμε διόλου- θα έπρεπε να εξομοιώνεται με κλοπή κάθε περίπτωση όπου ο δανειστής λαμβάνει διαρκώς μια ανταμοιβή για το ρίσκο που αναλαμβάνει... τη στιγμή που ο κίνδυνος στον οποίο συνοψίζεται το ρίσκο δεν επέρχεται ποτέ. Ηρθε λοιπόν η ώρα να επέλθει αυτός ο κίνδυνος. Κι εξάλλου, την απόφαση για την έλευσή του την έλαβαν... οι ίδιοι χρηματοοικονομικοί θεσμοί.

Πράγματι, όταν άρχισαν να πανικοβάλλονται, το ασφάλιστρο κινδύνου για την κατοχή τίτλων του ελληνικού χρέους εκτινάχθηκε σε δυσθεώρητα ύψη, καθιστώντας αδύνατη την αναχρηματοδότηση του χρέους με ανεκτούς όρους. Συνεπώς, αν κάποιος οφείλει να αναλάβει το κόστος της έλευσης ενός κινδύνου που επιταχύνθηκε σε μεγάλο βαθμό από τον πανικό των δανειστών, αυτός σίγουρα δεν είναι ο ευρωπαίος φορολογούμενος. Αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι, αν κάποιος πρέπει να πληρώσει τώρα, αυτός πρέπει να είναι οι τράπεζες και οι μέτοχοί τους! Κι αν ορισμένες ευρωπαϊκές τράπεζες (γαλλικές, γερμανικές ή ελληνικές) οδηγηθούν στη χρεοκοπία, κάτι τέτοιο θα αποτελούσε μια καλή ευκαιρία για το κράτος: Θα μπορούσε να τις εξαγοράσει προσφέροντας μερικά ψίχουλα στους φαλιρισμένους μετόχους τους. Χωρίς αμφιβολία, η αναδιάρθρωση της κεφαλαιακής βάσης των τραπεζών θα απαιτούσε τη χρηματοδότησή τους με δημόσια κονδύλια· όμως, σε αυτή την περίπτωση θα επρόκειτο για μια σωστή διαχείριση του δημόσιου χρήματος, δεδομένου ότι με αυτόν τον τρόπο θα αυξανόταν η δημόσια περιουσία και όχι τα μερίσματα που λαμβάνουν οι μέτοχοι των τραπεζών, οι οποίοι είχαν κάνει το λάθος να πιστεύουν ότι, μονά-ζυγά, μπορούσαν πάντα να κερδίζουν.

1) 4%, πολλαπλασιαζόμενο με 1,5 φορές το ΑΕΠ, μας δίνει 6% του ΑΕΠ.

© 2010 Χ.Κ. Τεγόπουλος
Εκδόσεις Α.Ε.

Διαφημίσεις Google

Βραχιόλι irenew με 19,90

Το ενεργειακό βραχιόλι MONO με 19,90 €
www.irenew.gr

Φτηνά Βιβλία

Μοναδικές τιμές, έως -50%! Για 100% ικανοποίησή σας.
masterdeal.com

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ

Ένα Διαφορετικό Μυθιστόρημα... Τιμή 12 Ευρώ
www.gantzos.gr